

bliver det billigere, det har jeg ikke Noget imod. Jeg antager iøvrigt nok, at de Herrer mene, hvad de sige, de maa ikke misforstaa mig, men jeg mener kun, at der er ingen Garanti for, at der kan komme Noget paa denne Maade. Naar der dernæst er blevet spurgt: Kender dette Selskab alle disse Menneſker, saa spørger jeg: naar de Herrer ville give en betydelig Sum af Statskassen og direkte overlade den til Centralkomiteen, kender den da alle disse Menneſker, som den skal uddele Penge til, og hvilken Garanti er der for en bedre Anvendelse af Statens Penge igjennem Centralkomiteen, end der er igjennem dette Bidrag, der mulig kunde komme ind igjennem Folk, som staa i direkte Forbindelse netop med de Mænd, som det angaar? Det indser jeg ikke, og jeg kan ikke lade denne Indvending gjælde. Den høitærede Krigsminister sagde for nogen Tid siden her i Salen til den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjør): Gjør Noget for Invaliderne, og lad det ikke blive blot ved venlige Ord og tomme Talemaader. Saaledes udtalte den høitærede Krigsminister sig, og det holder jeg med ham i, men naar Offret ikke er større end her, nemlig at spørge Ministeren, om han ikke vil tage under Overveielſe, om han ikke kunde finde sig foranlediget til at staffe sig en Lovhjemmel for at kunne gjøre Noget for Invaliderne, hvis han synes det var rigtig, saa tror jeg virkelig ikke, at det just kan siges, at man i høi Grad gjør Noget for Invaliderne derved, men paa den anden Side gjør man da heller ikke Noget imod dem. Naar man derimod ikke engang vil henviſe dette Andragende til Ministeren, har man i Virkeligheden stillet sig paa en sjenkelig Jod ligeoverfor Understøttelse af Invaliderne (Afbrydelse af Berg). Ja, Løfter byder jeg mig ikke om; naar der kommer til at foreligge et Forslag om at give Hundrebetusinder direkte til Invaliderne, er jeg vis paa, at der vil have sig saadanne Betænkeligheder, navnlig fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) (Afbrydelse af Berg). Det er jeg aldeles sikker paa, vi høre jo allerede nu i Diebliffet det ærede Medlems Indvendinger. Altsaa spørger jeg, om der er nogen Grund til her at modsætte sig denne Henviſning. De Herrer kunne være overbeviſte om, at den høitærede Minister, naar han saar regnet ud, hvormeget det vil være, der muligvis vil gaa tabt for Statskassen, hvis han skal komme til at gjøre Netfærdighed imod alle de Lotteriselskaber, som han tror maa tages med, for at det ikke skal blive til Fordel alene for enkelte af dem, saaledes at de blive privilegerede, vil det blive vanskeligt nok at faae ham til at komme med et Lovforslag. Jeg har egentlig ikke Andet tilbage af Haab om, at der skal komme Noget ud af denne Sag, end det private Initiativ, maaste den høitærede Minister da kan stille sig Noget taalligere til Sagen, dersom han ser, at begge Thing

gaa ind paa en Lov derom. Jeg frygter meget for, at den høitærede Minister ikke selv vil gjøre Forslag i saa Henseende, men iøvrigt skal jeg ikke foregribe Noget derom, jeg veed det ikke med Visshed, men saameget veed jeg, at denne Henviſning koster ikke Landet en Ore. Hvis man derimod negter den, kan man viſt, at man paa Grund af andre Sidebetragtninger har kunnet bringe det over sit Hjerte at lade den mulige Hjælp for Invaliderne blive borte. Saaledes stiller Sagen sig i Virkeligheden for Diebliffet, og derfor forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand for Rolding (Berg), som jo privat er en saa god Mand, dog stiller sig noget haardt her i dette Forhold, haardere end jeg ret kan tænke mig, at han kunde have ifinde støtend det afgjørende Dieblif. Den ærede Rigsdagsmand kan jo naturligtvis, naar Loven kommer for, komme med alle de Betænkeligheder, han vil. Er Lovforslaget ikke antageligt, skal jeg ikke bebrejde ham, at han ikke gaar ind paa det, men derimod bebrejder jeg ham, naar han ikke gaar ind paa Henviſningen. Den ærede Rigsdagsmand anførte endnu en Grund, hvorfor han ikke vilde gaa ind paa Andragendet. Han sagde nemlig: Dersom vi nu give dem dette Privilegium, bliver det vanskeligt at blive af med dem om 6 Aar. Dertil vil jeg sige, at naar vi nu skulle lade Privilegiet fare, og give denne Fritagelse til Alle, hvem den paa nogen Maade kan gives — hvilket jeg i paa kommende Tilfælde vil være med til — blive vi ligesaa let af med det One som med det Andet, og naar han mener, at vi skulle gaa hen og beholde hele Institutionen paa Grund af, at vi have givet dem denne Stempelletelse, tror jeg, at det er at have altfor lidt Tillid til de kommende Rigsdages Interesser overfor det store Spørgsmaal, om vi skulle have den Slags Lotterier eller ikke; de betragtes jo som mindre moralske Institutioner. Jeg har engang set en Komedie, hvor der var En, der gjorde Forskiel paa Klasselotteriet og Tallotteriet, idet han mente, at Klasselotteriet ikke var umoralst, medens derimod Tallotteriet var umoralst, men jeg skal nu ikke give ham Ret eller Uret i denne Distinktion, men blot sige, at, vil man have sit Sind aldeles frit overfor hele dette Lotterispørgsmaal, maa man ogsaa affaffe Klasselotteriet, men i ethvert Fald er jeg vis paa, at disse Industrielotterier gaa deres Stjæbne ind, enten man giver dem denne Begunstigelse eller ikke, fordi det er af ganske andre Grunde, man vil af med dem, end den, at man muligt vil vinde nogle Kroner for Statskassen. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at det forekommer mig at være en smuk Leilighed, der her er til at vise, at man i alt Fald ikke har Willie ligeoverfor en mulig Hjælp til Invalider.

Finantsministeren (Estrup): Det er en Selvsølge, at, dersom det ærede Thing henviſer